

Det er derfor med Tilfredshed vi konstaterer, at Flertallet i Resultatet kommer til, at almindelig Møderet for Højesteret skal være betinget af en Prøve, og at Udvælgelsen sker ved Højesterets eget Valg. I dette Standpunkt *indeholdes det, som for os er Kernen i Sagen: at Landsretsproceduren som saadan ikke bør være bestemmende for, om vedkommende Sagfører kan faa Adgang til at procedere i Højesteret.* Den Omstændighed, at Møderetten begrænses til «egne Sager» og til visse Kategorier af Landsrettens Sagførere, kan efter vor Opfattelse ikke gøre den foreslaaede Ordning god og forsvarlig.

Det skal i denne Forbindelse endnu bemærkes, at det efter vor Opfattelse maa ventes, at Tilgangen af Højesteretssagførere vil stige, efterhaanden som det virker, at den mundtlige Retspleje ved Landsretten er en bedre Forskole end Proceduren for de nu op-hævede Overretter.

Til disse almindelige Bemærkninger skal vi føje en Omtale af nogle Enkeltheder i det foreliggende Forslag. Hertil skal vi paa den anden Side indskrænke os, uagtet vi paa adskillige andre Punkter ikke kan være enige i de fremførte Betragtninger.

Den *Erstatning for 1. Karakter til juridisk Embedseksamen*, der søges i Vidnesbyr-det om forsvarlig Udførelse af tidligere procederede Sager ved Landsret og Sø- og Handelsret, maa vi anse for betydningsløs. Da Udtalelsen ikke skal rumme Bedømmelse af en aflagt Prøve, idet Vedkommende er procedureberettiget ved disse Retter, kan den næppe komme til at gaa ud paa andet end, at Retten ikke med Bøde eller Misbilligelse har skredet ind overfor Sagføreren. Men dels forekommer noget saadant yderst sjældent, dels er det uhel-digt at fremdrage dette Moment som noget, der hindrer Møde for Højesteret, naar den samme Mangel ikke skader Sagføreren med 1. Karakter. At der kræves Embedseksamen med 1. Karakter, betyder, at der forlanges den bedste juridiske Uddannelse, hvortil der efter den her omspurgte Virksomheds Natur er al Grund, ligesom den forlanges af Dom-mere i kollegiale Retter og af Byrettens Dommere. Da c. 2/3 af Kandidaterne bestaar Eksa-men med dette Udfald, betyder det iøvrigt ikke noget overordentligt. Hvis vi som i Sve-rige og Tyskland havde et System med kontrolleret praktisk Tjeneste som Led i den juridi-ske Uddannelse, kunde der maaske være Grund til at tillægge Eksamens Udfald ringere Be-tydning, men da dette ikke er Tilfældet, maa vi søge Holdepunktet her. Gennemsnitlig er det ogsaa et rigtigt Udtryk for, om Vedkommende er i Besiddelse af juridiske Anlæg. For-saaavidt Udvalgets øvrige Medlemmer anbefaler i hvert Fald at fratage Eksamenskravet overfor nuværende Sagførere med ringere Eksamen, kan vi ikke tiltræde dette, der ogsaa strider mod det af Udvalget iøvrigt fulgte Princip, hvor Rettigheder afhænger af Eksamen, ikke at stifte større Rettigheder, end Eksamen oprindeligt har givet Adgang til. At opstille Eksamenskravet synes iøvrigt at falde godt i Traad med, at Udvalget vil skærpe Eksa-menskravet for Underretssagførere ved at forlange juridisk Embedseksamen med mindst 2. Karakter af 1. Grad, saaledes at dansk juridisk Eksamen med bedste Karakter ikke læn-gere skal være tilstrækkelig.

Da det foreliggende Forslag *ikke er begrænset til Møde for Indstævnte*, saaledes som det i 1928—29 af begge Rigsdagens Ting vedtagne, henleder vi Opmærksomheden paa, at der ligger en betydelig Forskel heri. Den, der skal møde som Indstævnt for Højesteret, har vundet Sagen i foregaaende Instans og har en vis Forhaands Sandsynlighed for sig med Hensyn til at opnaa Stadfæstelse. Sagen kommer ikke for ifølge hans Beslutning derom, og hans Sagfører har den ofte lettere Opgave at forsvare det for ham vundne Resultat. Naar der derimod gives Møderet ogsaa til Appellanten, vokser Faren for utilfredsstillende Forelæggelse af Sagen for Højesteret og for ugrundede Appeller.

Vi tillægger dette sidste Hensyn meget stor Betydning, idet det strider baade mod Parternes Interesser og mod Retsplejens almindelige Tarv, om mindre kyndige og erfarne fremtidig vilde komme til at raadgive med Hensyn til Spørgsmaal om Appel til Højesteret.